

Nieuwjaarspeech

Dé Nederlandse Debatclub

maandag 13 januari 2025 – Amsterdam

Thomas Beerepoot – winnaar van de Talent Challenge 2024
Nienke Both – winnaar van de Club Challenge 2024

Thomas Beerepoot:

“Goedenavond allemaal. We leven in een tijd waarin politiek steeds minder te begrijpen lijkt. Er worden besluiten genomen en wetten voorbereid, maar niemand lijkt door te hebben wat er werkelijk speelt. Vandaag wil ik het hebben over hoe chaos en framing een strategisch middel zijn geworden in de politiek. En hoe dit ons denken en handelen beïnvloedt.”

In het oude politieke systeem ging het om duidelijkheid en vertrouwen. Ministers werkten binnen een kader van regels: wetten werden zorgvuldig voorbereid, ambtenaren ondersteunden het proces, en het rechtssysteem was onbetwistbaar. Het doel was helder: beleid maken dat werkt binnen dat kader.

In dat systeem waren politici zoals **Harry van Bommel** een fantastisch voorbeeld van hoe democratie op zijn best kon werken. Een concreet voorbeeld: hij pleitte jarenlang voor een democratischer, slanker en goedkoper Europa. Hij legde de zwakheden van het huidige systeem bloot en kwam met constructieve alternatieven, terwijl hij ruimte liet voor debat en samenwerking. Dat is hoe je een functionerende democratie versterkt.

Maar in het huidige politieke landschap lijkt dat kader minder belangrijk. Framen, het bewust neerzetten van een bepaald beeld of verhaal, is nu vaak belangrijker dan de inhoud. Politici gebruiken framing om niet alleen debatten te sturen, maar ook om chaos te creëren. Het gaat er niet meer om wat waar is, maar om wat mensen geloven dat waar is.

Een goed voorbeeld hiervan is minister Faber. Ze werkt al maanden aan een noodwet, maar heeft nog steeds geen jurist gevonden die haar plannen goedkeurt. In het oude systeem zouden we dit zien als falen. Maar in het nieuwe systeem is het onderdeel van het frame: een beeld creëren waarin het lijkt alsof ze vecht voor verandering, terwijl ze in werkelijkheid chaos veroorzaakt. Door het proces zo te rekken, wordt de publieke discussie ontregeld.

Het frame dat hier ontstaat? ‘De huidige wetten werken niet, we moeten iets drastisch veranderen.’ Het doel is niet de wet zelf, maar het beïnvloeden van de algemene stemming. En wat zien we? Arjen Lubach en andere media lachen haar uit, precies zoals het frame bedoeld is. Want terwijl zij lachen, verandert het politieke klimaat ongemerkt in haar voordeel.”

Framen is een krachtig instrument, en migratie is daarvan een schoolvoorbeeld. Door migratie te framen als een ‘crisis’ wordt de aandacht daarop gericht, terwijl andere problemen – zoals het woningtekort of klimaatverandering – naar de achtergrond verdwijnen. Inmiddels zijn bijna alle partijen voor strengere regels, terwijl migratie helemaal niet het grootste probleem is waar we mee te maken hebben. Het frame werkt: het publiek is bezorgd, de politiek volgt, en de echte uitdagingen blijven liggen.”

Dus hoe doorbreken we dit? Hoe zorgen we dat we niet meegaan in framing en chaos, maar scherp blijven kijken naar wat écht belangrijk is? Misschien moeten we het oude systeem niet helemaal loslaten, maar juist teruggaan naar wat werkte: feiten, transparantie, en kritisch nadenken. En politici zoals Harry van Bommel herinneren, die lieten zien hoe democratie op z'n best kan zijn.

Dank jullie wel.”

Nienke Both:

“In elk klaslokaal waar ik lesgeef gelden duidelijke regels. Zo mag je niet op je telefoon, luister je naar elkaar en als je commentaar hebt op iemand, verwoord je dat zo opbouwend mogelijk. Volgens mij is het nut van deze regels om leerlingen respectvol met elkaar om te laten gaan, zodat ze zich senang voelen binnen en buiten het klaslokaal. Zo kom je met elkaar aan leren toe. Als ik dan even mag fantaseren, hoop ik dat ze – als ze over een paar jaar van school afgaan – blijven luisteren, nieuwsgierig zijn en niet zomaar dingen roepen, al kan dat natuurlijk de beste overkomen.

Misschien begon het lerarentekort al eerder dan ik dacht, maar het begint er toch sterk op te lijken dat veel mensen die momenteel aan het roer staan van dit land deze regels niet hebben meegekregen of ze toch op z'n minst in de gure dan wel tropische wind hebben geslagen. Als je tegenwoordig politicus wil worden, staat in de vacature vermeld dat je goed en met regelmaat moet kunnen twitteren, roddelen en in het bezit moet zijn van een sterk onderbuikgevoel. Dossierkennis, empathie en nieuwsgierigheid naar andere standpunten zijn een pre, maar geen vereisten. Frauderen in je masterscriptie moet kunnen en zien we graag door de vingers, er is immers sprake van een personeelstekort in de publieke sector.

2024 was wat mij betreft dan ook het jaar waarin ik het vertrouwen in de politiek verloor. Er zijn ook slechtere jaren geweest hoor. Zo was er 2019, het jaar van mijn gebroken hart, 2010, het jaar van tijdens de gymles voor het eerst ongesteld worden en 2003, het jaar waarin ik met mijn ouders verhuisde naar het oosten van het land. Kortom, er waren erbarmelijkere jaren dan 2024 die grotere tragedies kenden dan het verlies van vertrouwen in de politiek. Toch was ik verbaasd. Ik ben namelijk dol op politiek. Luister

elk weekend wel vijf verschillende podcasts over politiek. Ik praat graag over politiek. Ook als ik het niet eens was met keuzes en beleid vanuit Den Haag, ging ik er altijd vanuit dat de beste mensen aldaar toch wel het beste voor hadden met de beste mensen in de rest van het land. Dat besluiten worden gemaakt op basis van onderzoek, na afloop van genuanceerde debatten en op grond van normen en waarden. Die normen en waarden zijn misschien niet altijd de mijne, maar dat is uiteraard prima – het schijnt democratie te heten – zolang die normen, waarden en overtuigingen maar oprecht zijn.

Aan dit laatste twijfel ik. Ik zie vooral politici die ruzie maken met elkaar en inmiddels gepromoveerd zijn tot cyberbullies. Ik hoor over besluiten, serieus beleid – of is het toch onserieus beleid – dat wordt gebaseerd op gevoel, in plaats van op feiten. Ik ruik onraad, wanneer alle grote problemen in dit kleine land worden afgeschoven op hele groepen mensen. Dat heet zondebokpolitiek en dat is geen gezellig bokje dat rondhuppelt in de Franse Alpen, leerde ik in groep 7 van de basisschool.

Maar er is een nieuw jaar begonnen en zoals mijn vader altijd zegt: nieuwe ronde, nieuwe kansen. Dus in plaats van bij de pakken neer te zitten stropen we à la Obama de mouwen op. En dat hoeft niet altijd groots en op de barricades.

Ik heb de drie volgende frisse voornemens bedacht, die ik gemakkelijk in het dagelijks leven kan toepassen en die wat mij betreft een heus tegengeluid vormen. Misschien hebben jullie er ook wat aan.

- 1) Ik ben vriendelijk tegen mensen,
- 2) Als ik iets wil veranderen, moet ik daar zelf mee aan de slag en
- 3) Ik luister naar anderen, ook en juist als ik het niet met ze eens ben. Wie weet leer ik nog eens wat.

Ik wens iedereen een gelukkig en gezond nieuwjaar!”